



Posudek vedoucího bakalářské práce

Název práce: Úloha sociálního pracovníka ve speciálně pedagogických centrech pro mentálně postižené v Jihočeském kraji

Autor práce: Nikola Košťálová

Obor studia: Sociální a charitativní práce

Posudek vypracoval: Alois Kříšťan

Datum: duben 2014

Autorka se ve své práci zabývá úlohou sociálního pracovníka ve speciálně pedagogických centrech pro mentálně postižené v Jihočeském kraji, což je v souladu s profilem studovaného oboru. Cílem práce je popsat tedy tuto úlohu a to jednak z legislativního hlediska, z praxe – z popisu práce konkrétních pracovišť sledovaného území, z rozhovorů se sociálními pracovníky (jak svou úlohu vnímají) a dále z rozhovorů s těmi, kteří k jejich práci vznášejí nějaká očekávání – s jejich nadřízenými a se zákonnými zástupci (rodiči) klientů. Takto pojatý způsob zpracování je logický, zahrnuje všechny důležité subjekty k problému se vztahující. Z tohoto metodického postupu pak vychází i struktura práce, kterou autorka v úvodu představuje, struktura je logická a srozumitelná. Zpracování je přehledné, vcelku čtivé. K práci mám následující poznámky. Konec kapitoly 2 (s. 10) není zcela jasný; když autorka popisuje v kap.3 postavení soc. pracovníka v SPC, pak na s. 17 uvádí činnost „podle sociálních pracovníků“, aniž by uvedla o jaké pracovnice jde (z dalšího textu práce vyplývá, že jde patrně o zaměstnankyně zkoumaných SPC, avšak na daném místě práce to není dosud zřejmé); když autorka na s. 22 popisuje významný problém přechází ze singuláru („vycházím proto z předpokladu“) do neosobního pasivního plurálu („byly porovnány“) apod.; u tabelizované náplně práce na s. 28 mi není jasné řazení údajů v tabulce, předpokládám bych, že např. údaj 10 koresponduje s údajem III. apod.; autorka sice slibuje anonymizaci údajů (s. 26), nicméně (při dvou dotazovaných logicky) odpovědi uvádí plně adresně (např. s. 31); ve zpracování dotazníku na s. 33 se patrně zmýlila, když uvádí, byla přijata „alternativní hypotéza“ (či vzhledem k autorčině práci s „hypotézami“ na s. 21 nedošlo k omylu při formulaci „nulových a alternativních hypotéz“ – proč pak $H_1=H_A$, $H_2=H_0$, $H_3=H_A$?), v daném případě oba sociální pracovníci považují svou práci za adekvátní; na s. 34 autorka uvádí, že „ze třech výše uvedených odpovědí vyplývá, že respondenti by uvítali informace zejména z oblasti soc. dávek“ – domnívám se, že to vyplývá max. ze dvou odpovědí; autorka v závěru na téže straně uzavírá, že práce SP je vnímána respondenty pozitivně – je to pravda, když polovina odpoví, že jim s admin. úkony nepomáhá? Celé šetření na mě budí dojem, že autorka velmi dobře zvládá výzkumnou metodiku, otázkou je, zda je třeba takto sofistikovaný nástroj použít, ptá-li se dvou vedoucích, dvou pracovníků a deseti rodičů. Ač tedy cením předvedenou techniku, výpočet validity a údaje s tím spojené u dotazníku pro dva lidi jsou pro mě otázkou, na což autorka naráží také na s. 35. Na s. 37 nerozumím zcela tomu, proč je třeba pochybovat o hodnotě informací když oba respondenti odpovídali shodně. Koláčový graf kde 10 respondentů je přepočteno na procenta ukazuje spíše schopnost autorky tento grafický prvek zvládnout, než nutnost názornosti daných výpovědí. V tabulce afektivního škálování (s.39) nerozumím zcela údaji četnost. K provedenému šetření bych v příloze přivítal používané dotazníky.

Autorka projevila schopnost zformulovat si zvládnutelný cíl, přehledně jej naplnit. Poznámka na okraj - přivítal bych závěrečné úvahy nad výsledky, zda nestojí za zamyšlení, že s prací SP jsou spokojeni pracovníci sami a jejich nadřízení, už nikoliv tak zcela klienti.

Práci přes uvedené výhrady považuji za zdařilou a doporučuji k obhajobě.